

29/03/2021

Свештеник Жељко ради у ковид болници, а открио је шта му говоре оболели које се боре за живот

Тешко оболели од ковида, без својих најмилијих, без речи утехе, препуштени сами себи и здравственим радницима, некад несвесни везани за кревет, интубирани са иглом у руци, окружени апаратима и другим пацијентима, умиру сами.

Свесни схватају колико је здравље битно, можда и где су погрешили, али оно што им је преко потребно је свакако утеха. Није лако. И вероватно ником тако нешто пожелели не би...

У тим тешким тренуцима неко од њих посегне за вером, али коме да се повери. На срећу, већ неко време у ковид болници у Батајници ради здравствени радник Жељко Јовановић, запослен у кардиоваскуларној хирургији у Клиничком центру Србије, али због потребе посла пребачен је на неко време на прву линију фронта против короне.

Каже, ништа чудно. Често његове колеге попуњавају на тај начин ковид болнице. Оно што је чудно и лепо је то да је Јовановић истовремено и свештеник епархије шумадијске, а служи у Барајеву.

У разговору за Куир открива да је у болници здравствени радник који даје терапије и брине о здрављу пацијената, али и свештеник који брине о њиховом духовном здрављу.

– Радим на одељењу интензивне неге. То је слика људи поражених болешћу, неки и старошћу... Борба за ваздух, често везани да не би несвесно почупали игле и тубусе који их држе у животу. Окружени тешким болесницима. То је сусрет са тугом и чемером. Бог ми даје снагу да приђем сваком од њих и да их помилујем и кажем неколико лепих речи, чак иако то не осете и не чују. Помолим се за сваког од њих, дам им терапију и то је оно што могу – прича отац Жељко.

Како каже, на његовом одељењу има и свесних пацијената, који могу да причају, те им је драго да са неким поразговарају, а буду још срећнији након сазнања да је и свештеник.

– Ко у исповедаоници. Болест примири човека. Причају о свему, али највише о својим страховима. А највећи страх им је од смрти. Зашто тако, питате се. Зато што се ти људи плаше својих грехова. Плаше се суда божијег. Мало ко од њих тугује зато што оставља кућу и овоземаљска блага, само им је битно да се исповеде и да им деца буду добро. Некако кад се суоче са смрћу не мисле више о себи и не тугују толико за овим животом – каже отац Жељко и додаје да болест опомене и да многи дођу до сазнања да су трчали странпутицом.

Присећајући се једног од разговора, каже да му често пацијенти траже да им објасни шта су пост, причест и исповест, јер то до сада никада нису урадили, а заправо су у тој болесничкој постељи препуштени себи и Богу.

– Једна жена ми је рекла да јој је жао како је провела живот. Много се борила и стицала материјална добра и да је врло мало била с породицом и

пријатељима. Како је рекла: “Живела сам као да имам два џака живота. Један да трошим да стекнем нешто, а други да уживам у својим плодовима”. Међутим, како је рекла, док се окренула живот је прошао... – присећа се отац Жељко и додаје да су људима, нажалост, црква и манастири успутна места и места на којима оду туристички, а кад оболе схвате да то није требало тако.

Тога постају свесни они који се боре за ваздух. Отац Жељко каже да га многи пацијенти питају кад ће кући, али нажалост неки то не дочекају.

Благослов владике Јована

Отац Жељко Јовановић каже да је за разговоре са пацијентима тражио благослов владике шумадијског Јована и да се заједно од почетка пандемије моле у свим црквама и манастирима.

– Молимо се сваки дан за болесне, али и за лекарско особље, да и њима Бог да снагу да издрже и спасу што више живота – каже Јовановић.

– Тешко је кад дођем у смену и сазнам да је неко с ким сам до јуче причао преминуо. Много је битно да схватимо да кад се човек побуни против Бога онда и природа више неће да му служи. Она се побуни, наилазе поплаве, земљотреси, разне болести... Јер кад погледамо затвори су препуни, луднице су пуне, болнице су пуне, а уђите у цркве. Да ли тамо има гужве – пита отац Жељко и на крају наглашава да народ мора да се чува и да се присети кад је последњи пут био у цркви.

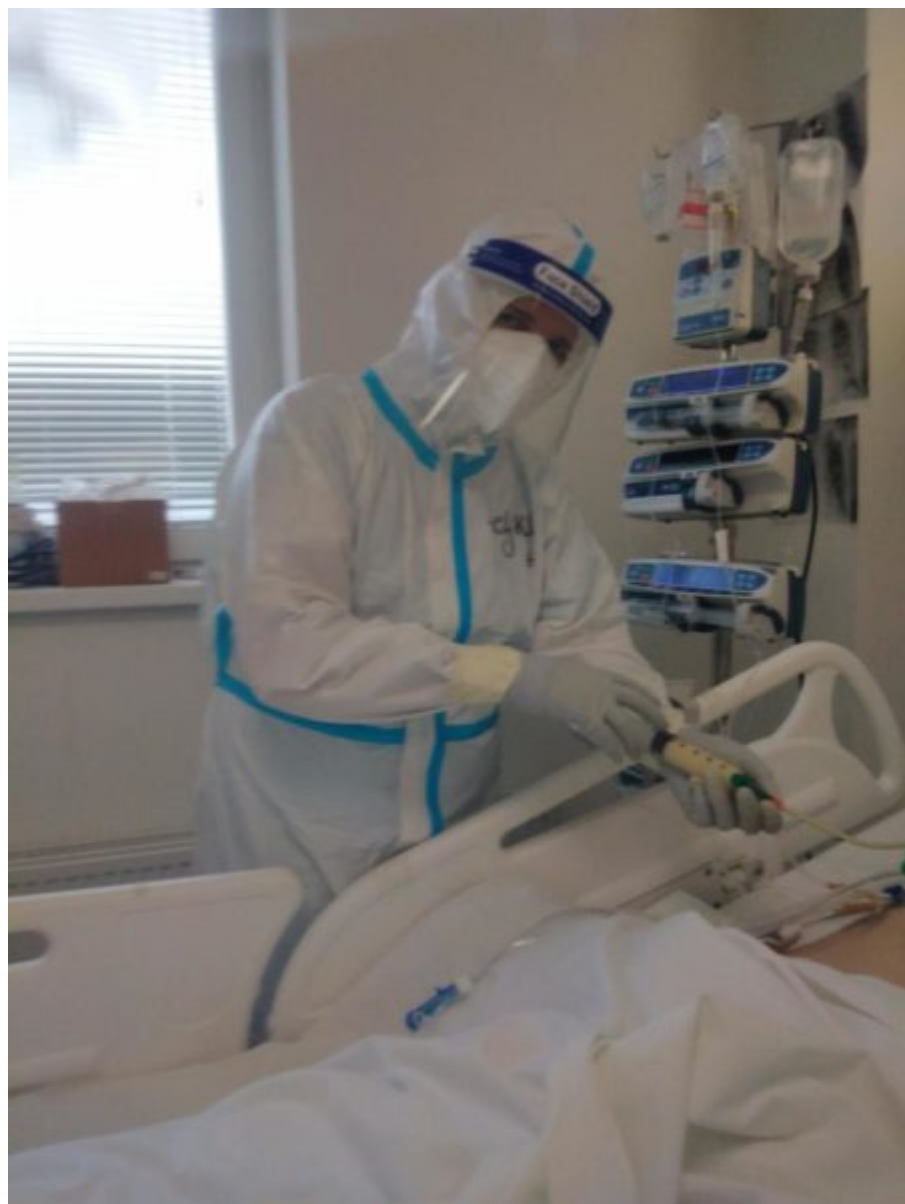
Јовановић каже да нису само пацијенти они који траже речи утехе од њега већ да то често траже и колеге са којима ради у болници.

– Често уморни, на измаку снаге, окружени чемером и јадом и они на неки начин страдају. Долазе доктори, професори, медицинске сестре. Не причамо само о болести него о животу уопште – каже наш саговорник.

mitrpolija.com